

Mustafa Cerić

KAD VLADAJU ZELOTI: ŠEJTANSKA POSLA U IME ISLAMA¹

*Dio govora dr. Mustafe Cerića, predsjednika UO CDV-a na konferenciji
Oživljavanje islamskog duha (Revival of Islamic Spirit – RIS u Torontu)*

Oni, zasigurno, nisu ovdje među nama, ali svakako znamo da postoje zeloti na nekim mjestima i da rade đavolji posao u ime naše religije. Njima treba da se obratimo, ali oni nisu ovdje da nas poslušaju, a mi nismo tamo da im u lice kažemo šta mislimo o njima. No, oni će nas čuti, sigurno, i znat će, bez sumnje, šta o njima mislimo. Uistinu, mi mislimo da je ono što oni rade štetno i protivno našoj vjeri, našoj kulturi, protiv je našeg morala, naše djece; protiv je naše budućnosti i cijelog našeg ummeta. Ako misle da je uništavanje čitavih gradova, protjerivanje ljudi iz njihovih domova, obezglavljivanje novinara pred kamerama, širenje straha cijelim svijetom u ime islama i uz uzvikivanje svetog imena Allaha i polažući pravo na samo srce islama – *La ilahe illa Allah*; ako misle da na taj način provode borbu protiv zla i za dobro – džihad, onda moramo reći da su jako u krivu i da čine loš, đavolji posao, baš kako je to nekada radio Musejlema, šejtan svih šejtana. Musajlima je bio onaj koji se pojavio u Arabiji odmah nakon smrti poslanika Muhameda, a.s. Pripadao je plemenu Benu Hanifa iz centralne Arabije. Još za Poslanikova života Musejlema je posjetio Medinu i imao čast da neko neko vrijeme provede s Poslanikom, a.s. Po povratku iz Medine, Musejlema je tvrdio da je i sam poslanik. Ležeći na samrtnoj postelji, poslanik Muhammed, alejhi-s-selam, pozvao je Musejlema da se okani svojih pretenzija. Ipak, Musajlima je Poslaniku poslao besramno

¹ *Preporod*, 2/1036, 15. januar 2015, str. 30.

pismo, u kojem se kaže: “*Bismillahi-r-Rahmani-r-Rahim*. Od Musajlima, Allahovog poslanika – Muhammedu, Allahovom poslaniku, alejhi-s-selam! Da nastavim! Ja sam ti partner u vlasti. Ti vladaj gradovima, a ja ću selima. Tvoje je pola svijeta, a za nas drugo pola, jer Kurejšije su oni koji krše zakone.” Poslanik Muhammed, alejhi-s-selam, odgovori mu: “*Bismillahi-r-Rahmani-r-Rahim*. Od Muhammeda, Allahovog poslanika – Musajlimi, lažovu, *as-salam ‘ala man attaba’a al-huda*. Da nastavim! Zemlja pripada Allahu. On će je ostaviti kome On želi, Njegova stvorenja će je naslijediti, i to je za pravednike.

Nakon Poslanikove smrti Musajlima je nastavio širiti smutnju (*fitna*) među muslimanima u Medini i šire, ali onda je naišao na Ebu Bekra, Omera, Osmana i Aliju, r.a., koji su znali kako zaustaviti šejtana da ne uništava dalje ugled muslimanske zajednice. Čini se da današnjem muslimanskom ummetu nedostaju lideri poput četverice pravednih halifa da zaustave djelovanje Musajlima, šejtana koji pogrešno tumači pravu poruku islama, poruku mira, sigurnosti, pomirenja i spokojstva.

Smrtni grijesi ummeta

Zaista, kako vidim u muslimanskoj historiji, sada je četvrta dekada 15. stoljeća po Hidžri. Uistinu, ovo je tek početak trećeg ciklusa, nakon dva ciklusa od sedam stoljeća od ukupno 14, i tu smo da naučimo nešto iz tog dugog iskustva. Naravno, kur’anske sure najbolje su vodilje za razumijevanje onoga što se desilo. Životna priča Jusufa, a.s., i njegova Bogom inspirirana mudrost, mogu nam biti važna lekcija, lekcija koju je on dao fir’avnu (faraonu) koji ga je upitao da mu protumači san o *sedam mršavih krava kako pojede sedam debelih, i sanja sam sedam klasova zelenih i sedam drugih sasušenih...* (12:43). A Plemeniti Jusuf reče: *Sijat ćete sedam godina uzastopno, pa ono što požanjete u klasu ostavite, osim ono malo što ćete jesti...* (12:47). Upravo to se desilo u 14 stoljeća historije muslimana. Sedam plodnih stoljeća pratilo je sedam neplodnih. Drugim riječima, sedam bogatih stoljeća u historiji muslimana pojelo je sedam siromašnih stoljeća. Ipak, još uvijek zavisimo od prvih sedam stoljeća, od riznica mudrosti naših predaka

koji su nam ostavili upute šta da radimo, u našoj konfuziji dok pokušavamo raščistiti zrak da ponovno zauzmemo naše mjesto u svijetu uspjeha. Prisjetimo se razmišljanja jednog od najvećih muslimanskih umova iz prvih sedam stoljeća, stoljeća bogate intelektualne i duhovne žetve. On je imam Šemsudin ez-Zehebi (748/1348), koji je, čudne li simbolike, živio u Damasku i koji je u svojoj knjizi *El-Keba'ir* (Veliki grijesi) pobrojao sedamdeset teških grijeha ili boljki svoga vremena, počevši grijehom širka – grijehom idolatrije, a zaključivši s boljkama poput klevetanja Poslanikovih suradnika. Od ovih sedamdeset, ja bih obratio pažnju na dvadeset boljki s Ez-Zehebijeve liste teških grijeha ili nedostataka: na ubijanje nevinih ljudi, ko god da su; samoubistvo, što bi moglo obuhvatiti i bombaše samoubice; uskraćivanje slobode kretanja; govor mržnje; uskraćivanje ljudskih prava siročadi; korištenje i zloupotrebu imena Poslanika, a.s., za ličnu dobit; zavođenje naivnih, poštenih i nevinih ljudi iz sebičnih razloga i za ličnu dobit; aroganciju i isprazno hvalisanje; obmanjivanje drugih lažnim svjedočima; krađu, haranje, pljačku, nasilno i nepošteno stjecanje imovine; bilo kakav promiskuitet; loš odnos prema roditeljima; laž, obmanu i prevaru; zloupotrebu položaja sudije, korupciju u sudstvu, nepošten procesi, razvrat integriteta; korupciju i podmićivanje; proklinjanje ljudi; neispunjavanje obećanja; razmetanje i hvalisanje s pretjeranim ponosom i samozadovoljstvom tuđim postignućima, imovinom ili sposobnostima; vrijeđanje susjeda; negiranje Allahove milosti prema ljudima, usljed čega ljudi gube nadu.

Čovječanstvo pati od Alzheimerove bolesti

Naravno, nisu samo muslimanski duhovni učitelji ti koji su pobrojali grijehe i bolesti ljudi i društva. Lideri drugih religija činili su isto, jer su smatrali neophodnim da svoje sljedbenike upozore na opasnost smrtnih grijeha i bolesti ljudi i društva. Tako je budistički guru Mahatma Gandhi upozorio da su sedam boljki ljudskog društva: bogatstvo bez rada, zadovoljstvo bez svijesti, znanje bez značaja, posao bez etike, nauka bez humanosti, religija bez žrtve i politika bez principa. Ovdje svakako vrijedi spomenuti i petnaest boljki koje su se našle na

popisu pape Franje prilikom njegovog ovogodišnjeg božićnog čestitanja vatikanskoj Kuriji. Premda je sve te boljke pripisao kršćanima, katolicima, neke od njih mogu se odnositi i na pripadnike drugih religija, poput ovih:

- Raditi bez koordinacije, poput orkestra koji proizvodi samo buku. “Kada noga kaže ruci da je ne treba, ili kada ruka kaže glavi da preuzima kontrolu.”
- Bolovati od duhovnog Alzheimerera. “Vidimo to kod ljudi koji su zaboravili svoj susret s Bogom... kod onih koji su u potpunosti ovisni o sebi ovdje i sada, o svojim strastima, ćudima i manijama, kod onih onih koji oko sebe dižu zidove i postaju robovima idola koje su izgradili vlastitim rukama.”
- Biti rival ili razmetljivac. “Kada nečija pojava, boja nečije odjeće ili počasne titule postanu primarni životni cilj.”
- Patiti od “egzistencijalne šizofrenije”. “To je bolest onih što žive dvostruki život, plod licemjerja tipičan za prosječnost i naprednu duhovnu prazninu koju akademske diplome ne mogu popuniti. Bolest je to koja često pogađa one koji se, napuštajući pastoralnu službu, ograničavaju na birokratski posao, gubeći kontakt s realnosti i stvarnim osobama.”
- Počiniti “terorizam ogovaranjem”. “Boljka je to kukavica koji, nemajući hrabrosti da direktno pričaju, govore ljudima iza leđa.”
- Biti ravnodušan prema drugima. “Kada iz ljubomore ili podmuklosti neko želi drugome pad radije nego da mu pomogne ili ga ohrabri.”

Danas mi muslimani nemamo globalni glas ove vrste da nas upozori gdje smo i koje su nam boljke, kako bismo poduzeli odgovarajuće poteze da to ispravimo. Uistinu, naša poruka nije ograničena samo na ovaj skup. Njeni odjeci trebalo bi da se čuju u cijelom svijetu, kako na Zapadu, tako i na Istoku. Prema mom slobodnom mišljenju, dvadeset jedna boljka od koje ummet danas pati jeste: ljubav bez poštovanja, religija bez vjere, vjera bez morala, duhovnost bez smisla, superiornost bez postignuća, inferiornost bez potrebe, država bez legitimiteta, zajednice bez društva, obrazovanje bez cilja, znanje bez upotrebe, potrošnja

bez proizvodnje, propovijedanje bez odjeka, molitva bez iskrenosti, zekat bez plodova, hadž bez poruke, post bez poniznosti, moć bez granica, bratstvo bez povjerenja, riječi bez značenja, energija bez koristi i pravo bez snage. Dakle, draga braćo i sestre, šejtanski posao u ime islama uveliko je rezultat ovih boljki. Moramo priznati svoje nedostatke i odlučno poraditi na izlječenju ovih bolesti kako bismo se oslobodili šejtanskog posla koji nas sve progoni.